

Hunya Alajosné: Galla Erzsébet (Nagyléta 1933 - Gyomaendrőd 1998)

Tisztviselő család gyermeke. Kicsi gyermekségétől a mozgás és az ének terén rendkívüli tehetségről, veleszületett áldásos adottságról tett bizonyosságot. Már elemi iskolás korában csodálták "tündéri hangját". A polgári elvégzése után énektanárának egyetértésével az országos hírű Tarhosra (Békéstarhos) az Országos Állami Ének és Zenei Szakirányú Líceumba nyert felvételt. Képességei kifejlesztésének, tökéletesítésének jobb intézményt messze földön nem találhatott volna. Kitűnő oklevél után megszerezte ugyanott az ének-szaktanári képesítést. A megye akkori ének szakfelügyelője, aki a tarhosi igazgatóval jó barátságban volt, (Dutkon László karnagy, népdal gyűjtő és zeneszerző) hívta Gyomára. (Olyan szerencsés voltam, hogy mint járási oktatási vezető fogadhattam a szolgálatra jelentkező megnyerő modorú, kedves fiatal tanárnőt.) Az 1. sz. Általános Iskolában, Gyomán kezdte meg a tanítást. Rövid idő alatt magára terelte a figyelmet. Pedig akkor olyan énekszakos vetélytársak voltak, mint Drumár László, és a mi Kovács Imrénk.

A következő években már az akkor induló Gyomai Óvónőképzőben tanít Drumár László és Farkasinszki Imre primás társaságában, akik az elismerés legmagasabb fokán nyilatkoztak a fiatal tanárnő szakmai munkájáról.

Kodály Zoltán csodálatos népdal és népzene tanítási módszerének hivatott apostola lett. Növendékei rajongásig szerették. Megnyerő közvetlensége, lendületes fiatalsága, lelkesedése nagy segítséget adott a kezdő kis óvó néniknek hivatásuk megszeretéséhez.

Az éneklés szeretetét, az énekkar szervezésének minden csínját-bínját Tarhosról hozta, ahol az országos hírű Gulyás György volt mestere, és ahol zenetanárok, zeneszerzők indultak az elismerés, és a hírnév felé.

1954-ben kötött házasságot Hunya Alajos tanár úrral. Egy lányuk született, Anikó, aki édesanyja nyomdokaiba lépett.

Amikor az óvónőképzőt más városba helyezték át, Erzsike tanárnő a 2. sz. Ált. Iskolában folytatta nevelői munkáját. Hozzálátott megszervezni a "fiók zeneiskolát", mely a Békéscsabai Bartók Béla Zeneiskola kebelében működött. Kiváló munkatársakat gyűjtött maga köré, mint megbízott igazgató, köztük Pusztainét, aki a zongoratanításban igazán méltó munkatársa lett. (Mindhárom gyermekünk náluk tanult, s ezúttal is csak hálás köszönetemet fejezhetem ki a sok szépért és hasznos jóért, amit Tőle kaptak, s aminek egy életre hasznát veszik.)

Nyugdíjazásáig ebben az iskolában dolgozott. Párhuzamosan a gimnáziumban tanított éneket, és vezette az énekkart.

A Gyulán rendezett Bartók Béla ének versenyeken énekkara kiemelkedő eredménnyel szerepelt.

Népünk nagy ünnepei három évtizeden át nem múlhattak el a vezényletével éneklő diákok sikeres szereplése nélkül.

Nagyon szerette a gyermekeket, Kodály bölcs, igaz szavait: "A zene mindenkié", váltotta valóra egész élete folyamán. Sok-sok dicséretet, elismerés, oklevél mellett 1963-ban és 1988-ban is magas kitüntetésben részesült. 1996-ban a településfejlesztésben végzett kiváló munkájáért, és közéleti tevékenységéért, GYOMAENDRÓDÉRT EMLÉKPLAKETT-tet kapott az Önkormányzattól.

Hitte és vallotta, hogy az ének és a zene segítségével hatni lehet a jellem alakítására. 1996-ban volt tanítványaiból kamarakórust szervezett. A templom szentélye lett az egyházi jellegű művek pódiuma.

1987-ben a zeneiskola önálló lett. Levált a csabai anyaiskolától. Ma már az ének, a hangszeres muzsikán túl a néptánc oktatásnak is helye van az iskolában.

1990-ben ment nyugdíjba.

Sikeres, boldog életének azonban nagy keserősége lett 9 éves unokájának gyógyíthatatlan betegségében bekövetkezett halála, mely fájdalmat halálig hordozta.

Nyugdíjas életében a református istentiszteleteken kántori teendőket látott el. Nagy szeretettel és tisztelettel végezte új, de szívének kedves apostoli munkáját. "Aki énekel, kétszeresen imádkozik."

Most a szabadságharc 150 éves évfordulóján, az istentisztelet végén a Himnuszt kellett volna játszani az orgonán, de varázslatos keze lehanyatlott, és áldásos élete, Isten és haza iránti munkája ekkor befejeződött, Isten magához vette lelkét.

A hatalmas református templomban felravatalozott csodálatos tehetségű, áldásos életű tanárnőtől nagy tömeg vett végső búcsút. Sípos tiszteletes úr fennkölt hangú beszédében búcsúztatta. Ékes szavakkal ecsetelte életét, munkásságát, emberi értékeit. Kamarakórusa a zsoltár szavaival köszönt el vezetőjétől. Hatvannégyéves fiatalos, fáradhatatlan, példamutató élete befejeződött. Annyi embert csak akkor láttam együtt a hatalmas templomban, amikor Tőkés László püspök úr tartott benne istentiszteletet. A végtisztességre összegyűlt ezernyi ember valóságos virágözönt; koszorúk, csokrok özönét hozta szeretete, tisztelete, hálája jeléül.

Távozásával pótolhatatlan veszteség érte a családot, a pedagógusok közösségét, az egész várost.

Emléke, munkásságának eredményei, szeretettől sugárzó lelke köztünk maradt. Városunk nagy halottja sokaknak példaképe! Mint Ő tette és tanította:

„Daloljatok az Úmak citerával!

Citerával és zengő muzsikával.”

S ha ezt tesszük, rá emlékezünk, mert Ő is ezt tette felsőfokon. Áldott legyen emléke!